

ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ ΤΗΣ ΘΡΩΔΟΞΙΑΣ

ΤΟ ΤΙΜΙΟ ΞΥΛΟ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

Πού βρίσκονται σήμερα. Τι λέει γι' αυτά η παράδοση. Ο Άνδρέας Μισούλης και το Τιμίο Ξύλο του Άγιου Όρους. Τα γεγονότα της Σκοπέλου. Το Τιμίο Ξύλο και ο Καποδίστριας. Η Αγία Ζώνη της Θεοτόκου και η Ίεροσολυμίτικα παρθένα. Μια βραχματική άρπαγή. Λέναν ο Σωφές και η Ζώνη της Παναγίας. Η περιπέτεια των δύο κειμηλίων, κτλ. κτλ.

ΙΣ το Άγιον Όρος σώζονται δύο από τα ιερά κειμήλια του Χριστιανισμού. Ο Τιμίος Σταυρός και η Αγία Ζώνη της Θεοτόκου. Θα διηγηθούμε συντόμως μερικά περίεργα γεγονότα, σχετικά με τα οπτα αυτά κειμήλια της θρησκείας μας.

Ο Τιμίος Σταυρός εινε σχηματισμένος δολος από Τιμίο Ξύλο και έχει μέγεθος ως 60 πόντων και πάχος τριών δαχτύλων. Εινε διπλό το σχήμα, δηλαδή στο επάνω μέρος, όπου συνήθως μταινει ο τίτλος του Έστανρωμένου, σχηματίζει δεύτερο Σταυρό, έχει δέ ο Σταυρός αυτός τόν μεγαλύτερο άπ' όσα ύπάρχουν κομμάτια Τιμίου Ξύλου, γεγονός έπισημώς βραβεωμένο με χρυσόβουλο του βασιλέως Ρωμανού του Ραγκάβη, που τό έδώρησε

στη Μονή του Ξηροποτάμου. Το μοναστήρι αυτό εινε Βυζαντινό, τό έχτισε ή ευσέβης αυτοκράτειρα Πουλχερία και τό καινούργιοςε αργότερα ο αδελφός του Ρωμανού Παύλος. Το βασιλόπουλο αυτό — που εινε γνωστό στην εκκλησιαστική ιστορία ως Έσσιος Παύλος ο βασιλόταξ — ένοιωσε τόσο μέσα του τη χριστιανική φλόγα, ώστε, αφού ευνουχίστηκε, έμόρεσε κολοεργαστικά και πήγε να ζήσει τόν ισοόλοιο βίο του στη Μονή Ξηροποτάμου, χαρίζοντας ο' ατην και δια του τό πλάτη. Τότε ο βασιλιάς αδελφός του, που έκανε δώρο και τό ιερό κειμήλιο.

Ο Τιμίος Σταυρός έχει και μία από τις τριπές τών καρφιών, με τό όποια σταυρώθηκε ο Χριστός, επομένως και τό Θεϊον Αίμα που έχύθη στον Γολγοθά για τη σωτηρία του κόσμου. Το πολιτισμικό αυτό κειμήλιο της Ορθοδοξίας εινε με άκρα πολυτέλεια τυλιγμένο σε καθαρό χρυσάφι, με τέτοια άριστοτεχνία, ώστε να φαίνεται σχεδόν δόλοκληρο τό Τιμίο Ξύλο. Έχει χρώμα καρμπί, πο σκούρο κόκκινο, και, όπως λέει ο Νικόδημος ο Άγιορείτης, «άρρητον ευωδϊαν άποπνέον».

Η θήκη του έχει σχήμα δαμένου βιβλίου, εινε όλη άσπρμένη, χρυσοστόλιστη, με άφθονα διαμάντια, μαργαριτάρια, ζαφείρια, περιούξεδες και άλλους πολυτίμους λίθους και σφιερώματα στολισμένη. Οί κατά καιρούς προσκυνητές κατέβηταν σ' ατή τη λατρεία τους. Η τρύπα του καρφίου φαίνεται καθαρά κάτω, στο ύποπόδιο, άρκετά μεγάλη.

Γιά τούς άγιασμούς και τις περιπέτειες τών μοναχών στη Μακεδονία και άλλου, υπάρχει άλλος Σταυρός, από Τιμίο Ξύλο κ' αυτός, αλλά μικρότερος. Ο πρώτος, ο μεγάλος, δέν βγαίνει ποτέ από τη Μονή. Οί μοναχοί του Ξηροποτάμου τόν φυλάξτε σά άδυνα του Άγιου Βήματος, με τήν άρκετη επίτηρηση του Σκευοφύλακος.

Μόνο σε δύο περιστάσεις — διηγουντά τό χρονικό — ο Μέγας Τιμίο Σταυρός βγήκε από τό μοναστήρι. Πρώτη φορά σά 1763, όταν ο λόγιος Ήγούμενος Κωσφόρος Δαπόντες βγήκε στις διαφόρες Ήγεμονίες να μαζέψει συνεισφορές για να διορθώσει τό μοναστήρι, που είχε πάθει μεγάλες ζημιές από κατοκαριές και σεισμούς. Στο μαρμάρινο και χρυσοστόλιστο μύλοισα παράθυρο τών βασιλικών πυλών του λεγομένου Καθολικού σώζεται έπιγραφή, που μαρτυρεί τό γεγονός. Η έπιγραφή εινε με στήριχο του ίδιου Δαπόντε, ο όποιος με άφέλεια ονομάζει τούς διαφόρους δωρητές της Μονής και διηγείται έμμετρως επώς έκτισθη ο ναός. Ίδού:

«...Έτάρτον πλέον παρ' αὐτῶν (πατέρων) συνάξει Κωσωρίου έκ διαφόρων τόπων γῆς, συνάσσει (του) Κυρίου σουνοδοπιόρον έχοντος τό Τιμιον τό (Ξύλον) του Ρωμανού ανάθημα, τό Ιερόν, (ώς δήλον)...».

Από τήν μεγάλη του έκείνη περιπέτεια, ο Κωσφόρος Δαπόντες έμάζεψε τό

τε έναμυο εκατομμύριο γρόσια, με τό όποια ξανάχτισε τό μοναστήρι, επάγκυλον και μέγας.

Δεύτερη φορά βγήκε ο Τιμίος Σταυρός από τη Μονή σά χρονία της Έπαναστάσεως. Τό χρονικό λέει:

«Έλθον δέ έκ Σερρών ο λεγόμενος «Άρχοντας», επαναστάτησε τό Όρος, οί δέ πατέρες, λαθόντες τα τιμία σκεύη, έφυγον προς τόν Μωρησάν και τας νήσους... Οί δέ του Ξηροποταμου Ήροηγούμενοι, λαθόντες τόν Τιμιον Σταυρόν, κατέφυγον εις τήν νήσον Σκόπελον, όπου ή Μονή αὐτή είχε ίδιον Μετόχιον...».

Τήν εποχή εκείνη ο Ναύαρχος Μισούλης με τό στόλο του έπλεε στον Θεσσαϊκό κόλπο. Άμα έμαθε ότι καλόγηροι του Άγιου Όρους έφεραν τό όνομαστό κειμήλιο στη Σκόπελο, κατέπλευσε άμέσως εκεί, και γεμάτος ευάθεια ο Ύδραϊος Ναύαρχος, ξεσηκωφτος, έπηγε στο Μετόχι, έπεσε σά γόνατα και προσκυνώνας τό Ξύλο, έπάνω στο όποιο μαρτυρήσε ο Σωτήρ, προσεκύρηκε για τήν Άνάστασι του Γένους. Έπειτα ελπε στη συνοδεία τών μοναχών:

—Χάς παρακαλώ να πάμε τό Τιμίο Ξύλο στο καρδί μου, να φυλάξτε και Μεγάλο Άγιασμό! ...

—Άφού εινε για τόν πόλομο που κάνει τό Γένος, για τήν Έλευθερία και τήν Πίστι, απάντησε ο Ήγούμενος, να πάμε! ...

Με λιτανευτική τάξη, με τις ιερές εικόνες μπροστά, τα έξαφτέρωμα και τις λαμπάδες, ψέλνοντας τροπάρια της Ύψώσεως, οί Άγιοσώτες καλόγηροι έφεραν τό Τιμίο Ξύλο στην Ναυαρχίδα και ο Άγιασμός έγινε με όλη τήν έπισημότητα της περιστάσεως. Τα κανόνια της Ναυαρχίδος και τών άλλων καραβιών έβρόντησαν τρεις φορές και ή τέλεσι έτελειώσε. Οί καλόγηροι έτοιμάζονταν να ξαναβάλουν τό ιερό κειμήλιο στη θήκη του και να φύγουν, όταν έξαφνα ο Άνδρέας Μισούλης ελεψηνα - ψηνα:

—Τώρα πεία τό Τιμίο Ξύλο θα μείνη έδω...

—Πώς;!! Έκανε κατάπληκτος ο Ήγούμενος.

—Δέν θα τό πάρετε από δω, λέω... Θα μείνη στο καρδί να μās φυλάη από τις μπάμπες τών Άγαρητών... Άμα τελειώσει ο πόλεμος, θα σας τό γυρίσω.

Οί καλόγηροι ειναν πολλά, παρακάλεσαν, θύσασαν, άλλα ματαίως. Ο Μισούλης ήταν άμεταπειστος και στο τέλος τούς διαταξε να βγουν από τό καρδί. Άμα πάτησαν στη στεριά οί καλόγηροι, έτρεξαν στις εκκλησίες του νησιού, χύτησαν τις καμπάνες, σήκωσαν τούς Σκοπελίτες στο ποδάρι και όλοι κατέβηκαν στο λιμάνι και φώναζαν και ζητούσαν τό ιερό κειμήλιο πίσω. Ο Μισούλης διαταξε τούς ναύτες του να κάνουν πανιά και ο στόλος έφυγε, παίρνοντας μαζί και τό Τιμίο Ξύλο.

Σέ όλο τόν Άγώνα, στις φοβερές ναυμαχιές που έδωσε ο γενναίος Ύδραϊος, από χρυσή καντήλα έκαψε ακόλυμη μπροστά στο εικονοστάσι της Ναυαρχίδος, όπου είχε τοποθετηθή ή θήκη με τό Τιμίο Ξύλο. Σ' αυτό προσευχότανε κάθε βράδι ο εύλαβής Ναύαρχος.

Όταν έτελειώσε ο Ίερός Άγών, ο Μισούλης έφερε και κατέβησε τό κειμήλιο στο μοναστήρι της Ύδρας, όπου έμεινε ως τό 1827. Τό έτος εκείνο ο Άνδρέας Μισούλης συνεννοήθηκε με τόν Καποδίστρια, και ο Τιμίος Σταυρός άνεκομισθή πάλι στη Μονή Ξηροποτάμου, όπου στο μεταξύ είχαν συγκεντρωθή οί περισσότεροι από τούς φηγάδες καλόγηρους. Σήμερα τό Τιμίο Ξύλο σώζεται στο Άγιο Βήμα, όπου καινε γύρω του χρυσά άκοίμητα καντήλια...

*** Η Αγία Ζώνη της Θεοτόκου βροσκοται θησαυρισμένη στο αλουσαώτατο οκενοφύλακο της «Βασιλι.ης Μονής» του Βατοπεδίου. Το δεύτερο αυτό κειμήλιο, χωρισμένο σε δύο κομμάτια, εινε φυλαγμένο σε δύο

Ο Χριστός φέρων τόν Σταυρόν

(Παλαια γκροεσο)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

άσπρινα κιάτσια, Ρωσικής τέχνης. Τό ένα από τά κομμάτια μένει πάντοτε στό μασατήρι, τό άλλο όμως τό βγάδουν σέ περιοδεία α μοναχοί, διατ τό ζητρούν σέ έργακία ναών στη Μακεδονία ή στα γειτονακά νησιά.

Κατά τό 1885, διατ είχε ένοκήσει πανούκλα στην Κωνσταντινούπολη και α χριστιανό κάτοικο θέλησαν να κάνουν μεγάλη λιτανεία, έξηγήθησαν ναρή ή 'Αγία Ζώνη απ' τή Μονή. Ο 'Υγιουμένος Βασιποδίου έστειλε τό κεμήλιο μέ συνοδεία μοναχών και διατ έφτασε στην Πόλη, ή Τουρκική Κυβέρνησις διάταξε να παραταχθή στρατός και ν' αποδοθούν μεγάλες τιμές στό ιερό τής Χριστιανοσύνης κεμήλιο. Ήταν διαταγή του σουλτάνου αυτό.

Οι 'Οθωμανοί πασάδες, κατάληκτοι για τά θαύματα που έγιναν τότε, καλοδισαν στα σεράγια τους τό άχραντο λείψανο και έπρόσφεραν στους μοναχούς για τή Μονή πλούσια δώρα.

Τό άλλο κομμάτι τής 'Αγίας Ζώνης βρισκεται και αυτό στη βαφή της του και εινε σχεδόν δόλοληρο σκεπασμένο με διαμάντια και μαργαριτάρια μόνο ένα μέρος, δύο πλάμεις, από τήν 'Αγία Ζώνη, φαίνεται, κεντημένο και χρυσοδουρανο, με χρυσεές σιμαρές.

Ένας Βυζαντινός χρονογράφος διηγηται ότι ή 'Αγία Ζώνη βρισκότανε στην άρχή ή ένα φτωχικό σπίτι της 'Ιερουσαλήμ. Τήν είχε ένα κορίτσι στην κασέλα της — πατρογονικό κεμήλιο — μαζί με τήν Τιμίαν 'Εσθία τής Παναγίας. Κάθε χρόνο, στην έορτή τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, ή 'Ιεροσολιμίτισσα παρθένα έδωζε τήν 'Αγία Ζώνη, έκανε άγισμό, άκου έπιησαν πολλοί να τήν δουν και να τήν προσκυνήσουν, καθώς και τήν 'Αγίαν 'Εσθία...

Με τόν καιρό όμως ή ύπαρξις τών ιερών αυτών κεμηλιών έγινε γνωστή και διάφοροι πλούσιοι έπρόσφεραν μεγάλα ποσά για να τό κτηήσουν, άλλ' ή κάτοχος τους δεν έδέχονταν να τό πουλήσει. —Ότε με δια τά βασίλεια του κόσμου ... έλεγε.

Διό άρχοντες του Βυζαντίου άπεφάσαν τότε να κλέψουν τήν 'Αγία Ζώνη. Μεταμφιεσθήσαν, λοιπόν, σέ καλοήγους προσκυνήτες, έπιησαν στό σπίτι τής 'Ιεροσολιμίτισσας παρθένας και τήν παρακάλεσαν να τους άφήσει να ξενυχτίσουν μέσα στο ίδιο δωμάτιο, άπου έψυλαγε τό θείο κεμήλιο. Ή άπολήκη κόρη έγελάσθηκε και τους έπέτρεψε να μείνουν... Τό πρωί α δύο ψευδοκαλόγεροι έβρυναν, άπου έφρόντισαν προητέρα ν' άφήσουν εκεί ένα άλλο κομμάτι, άδειανό, άπαράλλαχο με τό πρώτο.

Οι δύο Βυζαντινοί έφεραν τήν 'Αγία Ζώνη στην Κωνσταντινούπολη και τήν κατέθεσαν στό Ναό τής Θεοτόκου, στις Χαλκοταραξίες. Τό ιστορικό γεγονός πανηγυρίζεται από τήν 'Ορθοδοξία κάθε χρόνο, στις 31 'Αγιοπόστου, με λειτουργία. Ο άείμητος Πατριάρχης Γερμανός έχει περιγράψει τήν άνωτέρω διήγησι, καθώς και α χρονογράφος τής εποχής Μιχαήλ Ζυγαρινός.

"Υστερ' από τετρακόσια χρόνια, α βασιλεύς Λέων ο Σοφός, διατ άρρώσθησε βαρεια ή γυναίκα του βασιλείου Ζωή, διάταξε να φέρουν στό κοιμητό της τό ιερό κιάτσιο και να τό άνοήσουν. «Και ευρέθη ένδον — διηγηται α χρονογράφος — ή Τιμία Ζώνη ακτινοβολούσα και θεοφωρατος. Είχε δε και σφραγίδα χρυσην έντός τό κιάτιον και ύπομνημα ύπο του βασιλέως 'Αρκαδίου εσφραγισμένον».

Η Τιμία Ζώνη τής Θεοτόκου ήταν διαπ από τριζα, άλλ' ή βασίλισσα Πουλιχέρια, από ευλάβεια και άγάπη, πέρασε με τά βασιλικά της άχτυλα χρυσά νήματα σ' αυτήν, κι έτσι σήμερα φαίνεται χρυσοδουρανη. Ο Νικόδημος ο 'Αγιορείτης γράφει ότι α πολιτμήματος αυτός θησαυρός άρπάχθηκε κάποτε από τους Βουλγάρους κι έμεινε άρκετον καιρό σ' ένα Βουλγαρικό μοναστήρι, ως διατ τον έπιησαν α Σέρβοι.

Κατά τό έτος 1101, ο 'Ηγιμος τής Σερβίας «Λάζαρος ο Κνεζ» άπέρισε τό κεμήλιο στη Βασιλική Μονή του Βατοπεδίου. Ο ίδιος έδωρασε στη Μονή κι έναν πολιτμό Σταυρό, με τήν άκόλυθη έπιγραφή, γραμμένη Σερβιστά. 'Ιδού ή έπιγραφή μεταφρασμένη : «Λάζαρος εν Χριστώ τώ Θεώ Κνεζίς Σερβίας και Βασιλεύς Γραικίας άνατίθημι τό κραταιόν όπλον, σόν τήν 'Αχράντ Ζώνη τής Παναγίας μου, τή Μονή του Βατοπεδίου, τής βασιλείας μου 1101».

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κι' ο Θεός άκόμα αθάνεται ότι δεν εινε δυνατόν να ζήση χωρίς σελάμα και θόρυβο, και γι' αυτό...Έχει τις καμπάνες.

Αθήλιανός Σχολ

Ή ώραίες κινήσεις του σώματος εινε ή μουσική τών ματιών.

Α. Φράνς

Ο άνθρωπος εινε καλός μονάχα στον ύπνο του.

Ρενάν

"Αν τύχει και σέ προσβάλουν, δεν πρέπει να ξεπλήνης τήν προσβολή πριν περάσουν είκοσιτέσσερες ώρες.

Μ. Ναπολέων

—Η άξια τών μαργαριταρών ποικίλει αναλόγως ήχι του μεγέθους των νύλων, μά και του χρώματος των.

—Υπάρχουν, εκτός τών άσπρων μαργαριταρών, και ροζ, μπλε, λιλά, τά δε άσπρα εινε πολλών αποχρώσεων, από τά άσπρα σαν χιόνι, ως τά κτρινωπά και τά χρυσιζόντα.

—Πολυτιμότερα εινε τά άσπρα μαργαριτάρια, που έχουν κτρινωπή άπόχρωσι.

—Οι μεγαλειότεροι και γωστότεροι καταφράκτες στον κόσμο εινε του Νιαγάρα στη Βόρεια 'Αμερική, τής Βικτωρίας στον ποταμό Ζαμβέζη της 'Αφρικής και του 'Ιρναύσσου στη Νότιο 'Αμερική.

—Πότε έπεκράτησε να φορούν α άνθρωποι μαύρα φορέματα, εις ένδειξιν πένθους ;

—Στην άρχαία 'Ελλάδα έσημειώζετε αυτό από τους άρχαιότερους χρόνους.

—Στην άρχαία όμως Ρώμη ή μητέρες που έχαναν τό παιδί τους φορούσαν μπλε ρούχα για πένθος.

—Στην Εύρώπη τό μαυροφόρεμα τών πένθοντων έπεκράτησε τών 14ου αιώνα, μά τότε πειθοφορούσα ή χήρες μονάχα.

—'Αργότερα, από τόν 16ου αιώνα, γενικεύθηκε τό μαυροφόρεμα εις ένδειξιν πένθους.

—Γιά τους βασιληάδες και τους κληρικούς όμως, τό πένθιμο χρώμα εινε τό λιλά.

—Όσοι ένθιμούντα, τήν κηδεία του Βασιλέως Γεωργίου Α', θα παρατήρησαν ότι στην 'Αθήνα τά πένθιμα παρατετάματα τών δημοσίων και ιδιωτικών καταστημάτων ήσαν λιλά.

—Ένας από τους μεγαλειότερους κινδύνους τον αεροπλάνου εινε και ή ανάφλεξις τής βενζίνης και ή πυρπόλησις τους, κατά τη διάρκεια τής πτήσεως.

—Ένας 'Αγγίλος αεροπόρος παρουσιάζει τώρα ένα μοντέλο αεροπλάνου, που δεν έχει φόβο πυρκαϊάς.

—Δέχεται, μάλιστα, να διευθνή αυτός τό αεροπλάνο του και άλλο να κάνουν ότι μπορούν για να καη. Θα εινε, λέγει, άδύνατον να μεταδοθή ή φωτιά σ' αυτό.

—Ο Μουσολίνι έχει άπαγορεύσει στις 'Ιταλικές έφημερίδες να αναφέρουν τους λόγους τών αυτοκτονιών, για να μη παρακινούνται και άλλο σέ άκονοσημένα διαδήματα.

—Επίσης έχει άπαγορευσει τήν άναγραφή τών λεπτομερειών τών διαφόρων έγκλημάτων.

—Οι άντίθετοι του φασισμού παρατηρούν, ωστόσο, ότι μ' έλας αυτές τής άπαγορεύσεως, όστε ή αυτοκτονίες, όστε τά έγκλήματα έλαττώθηκαν στην 'Ιταλία.

—Δεν εινε όμως καιρός ακόμα για να βγάλουν συμπεράσματα.

—Τά μετρα αυτά δεν καρποφορούν άμείσως.

—Στην 'Αμερική άπαγορεύθηκε να προβληθούν στους κινηματογράφους ή άματηρές σκηές τής τής άπαγορεύσεως εινε ότι ή 'Αμερικανικές άρχές φορήθηκαν μάλιστα γίνεται κι εκεί τά ίδια α κομμουνιστά.

—Μεγάλος θόρυβος γίνεται τόν τελευταίο καιρό στην 'Αμερική για μά εικόνα του Λένιν.

—Στη μεγάλη αίθουσα του Κέντρον Ροκφέλλερ, στη Νέα 'Υόρκη, ο Μεξικανός ζωγράφος Ντιέρο Ριβέρα, φανατικός κομμουνιστής, έχει ζωγραφίσει σέ τοιχογραφία ένα θαυμάσιο πορτραίτο του Λένιν.

—Οι Ροκφέλλερ έμιας ένα Σάββατο βράδι διάταξαν και κατεστράφη τό πορτραίτο αυτό.

—Οι ζωγράφοι και α άλλοι καλλιτέχνα τής 'Αμερικής, μόλις τό έμασαν, σηκώθηκαν στό πόδι, ο δε Ριβέρα έπιηγεγραφήσαν από τό Μεξικό ότι θεωρεί τήν πράξι ως βαρβάρικο βαυδαλισμό.

—Κι' α Ροκφέλλερ, για να δικαιολογηθούν, ισχυρίσθησαν σ' ένα άκονοσηθέ τον ότι τό πορτραίτο κατεστράφη, γιατί έπερασε να γκαρμυσηδ ή τοίχος, πάνω στον όποιον ήταν ζωγραφισμένο.

—Τό ραδιόφωνο κατέκτησε τήν Εύρωπη.

—Οι κάτοχοι ραδιοφώνου σ' όλη τήν Εύρώπη έπολογίζοντα εις 17.882.425.

—Από τόν ραδιοφωνικό σταθμό τής Βουδαπέστης, έξ άλλου, μεταδιδόταν ή περισσότερες Τοιγγάνικες συναυλίες.

—Η διεθνής, μάλιστα, του ραδιοφωνικού σταθμού, έπειδή τά προγράμματα τών Τοιγγάνικων όχητρον εινε καθήμερινώς τά ίδια και έπειδή α Τοιγγάνοι παραμορφούσαν τά λαϊκά Ούγγρικά τραγούδια, διόρισαν ένα είδος «δικτάτορος», ο όποιος θα καταρτίη τό πρόγραμμα τών Τοιγγάνικων όχητρον και δεν θα έπαρτή τήν παραμόρφωσι τών λαϊκών τραγουδιών.

—Οι Τοιγγάνοι όμως έξηγήθησαν κι' έστειλαν τελειόγραφο στην διεθνή του ραδιοφωνικού σταθμού.

—Εινε, λέγουν, κύρια να κανονίσουν μόνο τους τί πρόγραμμα θα παίζουν και τάσσον προθεσμία τριών μηνών.

—"Αν δεν παυθή ο δικτάτωρ στο μεταξύ αυτό, δεν θα δώσουν πλέον τις συναυλίες τους στό ραδιόφωνο. Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

